

MANTANA 7

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 15, číslo 6

Červen 2012

Úvodník

„DE VITA BEATA“ – Co je štěstí?

Abychom lépe pochopili problém štěstí a proč jej řešit, začneme tím, že si rozlišíme trojí zásadní vztah lidí k životu.

Dovolíte-li, posloužíme si srovnáním. Představte si, že se skupina horolezců vydala na túru a chce slézt strmý vrchol. Pozorujeme-li horolezce několik hodin, potom je celkem snadné si představit, že se rozdělili na tři skupiny.

Jedni litují, že opustili chatu. Únava a nebezpečí se jim zdají příliš veliké ve srovnání s výsledkem. Rozhodnou se vrátit zpět.

Druhou skupinu nemrzí, že vyšli. Sluníčko svítí, rozhled je krásný. Ale proč stoupat ještě výš? Není moudřejší těšit se z hor tam, kam jsme už vystoupili? Na krásném palouku, nebo v nádherném lese? A tak se natáhnou do trávy, nebo se toulají po nejbližším okolí a čekají na svačinu.

A konečně jsou tu opravdoví alpinisté, skuteční horolezci, kteří nespouštějí oči z vrcholů, které si umínili slézt. A ti se vydají vzhůru.

Kam se řadíte vy? Autorem úvahy je Pierre Teilhard de Chardin a celé pojednání si můžete přečíst na: <http://www.sinagl.cz/myslenky-moudrych/uvahy-o-stesti.html>.

Jířa

Horoklubácká akce

Přejezd Krušných hor na kole

2. - 3. 7. 2012

Blahouš Kluc

Ve dnech 2. – 3. 7. 2012 se uskutečnil přejezd Krušných hor na kole. S myšlenkou na přejezd v trochu rekreačním stylu přišel můj táta, když jsme zase trochu požili ohnivě tekutiny. Kdo by mohl být lepším průvodcem než ten, kdo už má tuhle lahůdku za sebou?! Stanovil jsem termín tak, aby seděl i Broňkovi. Kupodivu se mi k mé radosti začali hlásit zájemci i přesto, že se jednalo o všední dny. Začal jsem shánět auto, které by převezlo kola na start do Kraslic. V tom mi obrovsky pomohl jako vždy Jířa, který přislíbil, že když nebude moci on, tak převezme kola jeho kolega z práce Jarda. Jména v mém seznamu se pomalu přesypávala z „určitě pojedou“ do „se mnou nepočítej“ a zpět, jak písek v přesýpacích hodinách, až do konečného počtu šesti lidí vč. mě. S nimi jsem se sešel den před odjezdem a umístili jsme kola do auta.

Letoš šel spát ke mně, Radka měla druhý den

jet v autě a s tátou, Oldou a Mírou jsme se setkali ve 04.00 hod. na nádraží v Chomutově. Broněk mi těsně před odjezdem oznámil, že si špatně spočítal šichty, tak se nějak připojí později. Jsem myslel, že ho praštím. To, že nám kola veze Jarda, jsme nejvíce ocenili, když jsme zjistili, že je ze Sokolova do Kraslic vlaková výluka. Sotva bychom dali kola do autobusu.

V 07.30 hod. jsme vytvořili startovní foto před nádražím v Kraslicích a vydali se na pouť. Hned od začátku jsme začínali mnohakilometrovým krpálem. Radka se ujala vedení a já jsem čekal, jestli se utrhne a zrealizuje sólo přejezd v jednom dni. Nakonec se spokojila s tím, že víceméně táhla skupinu. Já jsem se držel táty a snažil jsem se mu vnuknout naději, že za další zatáčkou kopec už končí. Pravdou je, že jsem asi oprávněně slyšel tátovy komentáře něco v tom smyslu: „Ty blbče, proč jsi mi neřekl, že je to tak do kopce. Kdybych měl sílu, tak tě praštím!“ V tomto veselém duchu plném mezilidského porozumění jsme po 14-ti km zcela zpocení vyjeli konečně na hřeben, který nás hned odměnil krásnými rozvlněnými loukami. Když jsme dorazili do Jelení, tak nás čekal Luboš, který vyrazil sám z Nejdku. Hurá, další nadšenec. Dostal, stejně jako ostatní, jakousi žlutou medaili, na které jsem černou tužkou napsal „PKH 2012“. Stejně jak mušle u poutníků Svatojakubské cesty měla medaile sloužit jako poznávací

znamení, kdybychom se náhodou roztrhali. Každý z nás si plackou okrášlil své kolo. Pokračovali jsme dále loukami a lesy a každý asi ocenil přestávku v Horní Blatné. Do následného kopce jsme se začali trousit postupně dle své chuti a síly. Já jsem uzavíral skupinu. Počasí poměrně přálo, tak se Luboš s Radkou utrhli a jeli po turistické značce na Boží Dar. Letoš si dojel pro razítko na rozhlednu nad Blatnou. Opět jsme se všichni sešli na Božáku, kde se k nám připojila Zuzka, která jela z Ostrova nad Ohří přes Jáchymov. Pravděpodobně vyjela ještě hrozivější strmák než my. Zavřeli jsme se do jedné z hospůdek a plně se věnovali osvěžovačce. Čas byl výborný, něco kolem poledne. Pomalu jsme rozhýbali svá ztuhlá těla a překonali výjezd ke Klínovci. Až na něj vyjel jen Letoš, zase chtěl razítko. Sfrčeli jsme kopec a u jednoho přístřešku čekala Radka s Lubošem a Mírou. Tam jsem se dověděl, že se Luboš zase odklonil a na sjezdovce hodil tlamu. Naštěstí byl v pořádku. Pokračovali jsme ve sjezdu a užívali si až do Měděnce. Zde jsme se opět zastavili na čaj, abychom si zkrátili čas při čekání na Letoše. Na obloze se začala honit mračna a padla i nějaká kapka. Míra se vytasil s meteorologickým modelem v mobilu, kde předpovídali kolem 16.00 hod. déšť. Po příjezdu Letoše nebylo nač čekat a celá grupa se společně vrhla do dalšího úseku. Přísečnickou přehradu jsme objeli zprava ve směru na Jilmo-

vou a Kalek, což se nakonec ze tří tras, které se nám nabízely, ukázala jako ta nejhezčí cesta. Na horizontu vládly pahýly stromů lemující cestu, které musejí odolávat zimě a větru. Když jsme se nacházeli v blízkosti Jilmové, tak Radka včele zahrula na německou stranu do Satzungu. No, proč ne? Přes Německo jsme pohodlně dojeli až k přejezdu u Šebíku. Nabyl jsem dojmu, že počasí ještě vydrží, tak jsme se rozumným tempem vláčeli zvlněnou trasou. V Kalku jsme se roztrhali, táta už tlačil kolo, my s Letošem jsme se usadili v odpočívadle s výhledem na Krušky. Ostatní to mastili do kopce, jak kdyby za sebou neměli 100km. Pokecal jsem s tátou, strávil s ním nějaký čas, na který budeme zase pár let vzpomínat, a mně v podstatě výlet splnil, co jsem od něho očekával. Pomalu jsme se s Letošem vlekli dál s představou, že jsou všichni už v cílové stanici Lesná, ale jaké to překvapení, když všichni čekali u Volárenského rybníku. S nimi tam stál „kouzelný dědeček“, alespoň takhle ho každý nazýval. Přestože to byl jódlující Němec přemísťující se na pochybné skládačce, tak každého obdaroval tabulkou čokolády. Nejdříve táta,

a pak i Radka jeli dál a my ostatní jsme zahučeli do osvěžující vody rybníka. Po vykoupaní jsme ještě překonali výjezd na Rudolice v Horách a při závěrečné cestě dohnali Radku a tátu, jak jdou ruku v ruce spolu vedle kola. To bylo něco pro mě a Letoše, hned jsme si Radku

dobírali, že už nemůže, tak musí tlačít kolo. Konečně jsme byli v cíli, v Lesné bylo suprové přijetí. Zde už na nás čekal další zájemce Jakub. Kola jsme si hodili do garáže, dostali jsme ubytování každý dle svých požadavků a mohla začít hodovačka. Lístek jsem si popsal názvem „Kapitán“ a tím jsem se jmenoval dobrovolně na někoho, kdo je zodpovědný za celý chod akce a dal do ruky ostatním tatrmanům někoho, koho div několikrát nezlynčovali, když něco nebylo dle jejich představ. Na večer ještě přijela Verča a Renča, které nám to všechno zpestřily. Asi

nemá cenu se více rozepisovat, krajina byla utápěna noční bouřkou a v útulném prostředí Lesné proběhl večírek, jako kdybychom druhý den neměli etapu.

V 06.30 hod. už Letoš opravoval konstrukci ob-

řího stanu, tak jsem mu šel pomoc. Zuzka a Míra na nás zírali dost nechápavě. V 08.00 hod. jsme se opět všichni sešli u jídelního stolu a tlačili do sebe převážně vajíčka. Úmysl odjet v půl deváté vzal rychle za své. Broňka jsem třikrát prokrel, neboť byl nekontaktní a kolem 10.00 hod. jsme vyrazili do mrholícího rána na Novou ves v Horách. Táta se s námi rozloučil, protože ho bolelo asi všecko. Ještě si vyměnil s Oldou kolo, protože v Oldově kole pochybně vrzalo. Za chvíli jsme byli před Novou vsí, kde jsem obdržel SMS od Broňka, že má defekt a tlačí kolo do Nové vsi. Za chvíli jsme se setkali. Už regulérně přšlo a Letoš mu pomohl s opravou. Když mi Broněk vyprávěl, co všechno absolvoval, aby vůbec dorazil, cesta z dovolené, práce, díky dětem nespává noc, tak jsem ho ještě rád politoval. Mohli jsme pokračovat a po lehkém stoupání do Mníšku jsme uvízli pro déšť na benzíně. Když déšť polevil, tak jsme pokračovali, a nakonec jsme byli odměněni sluníčkem. Cesta už bezproblémově pokračovala kolem Flájí a Nového domu až na Vitišku, kde jsme se utábořili. Číšník byl vtipálek a k tomu nás hostil dobrým jídlem, takže nikdo pořádně nespěchal. Až z pozice funkce kapitána jsem musel zvednout otálející mužstvo na další kilometry. Když jsme dorazili na Cínovec, tak začalo pršet a už nepřestalo. Chvíli jsme čekali pod stromy, ale to nikam nevedlo. Opět jsem si nadával, že nemám blatníky, přesto jsme frčeli ve velmi dobrém tempu až do Nakléřova, kde konečně přestalo lít. Původně jsme chtěli sjet do Ústí nad Labem na nádraží, ale když při mnohakilometrovém sjezdu první skupina vč. kapitána nezabočila (kapitán si

tím vysloužil zničující kritiku) tak se už pokračovalo až do Teplic. Na posledním úseku nás míjelo tolik aut, že i přes dostatek sil jsem se rozhodl jet z Teplic vlakem. Na nádraží jsme se poplácali po ramenu a Letoš s Oldou pokračovali na kole až do Jirkova. Luboš, kterému jel vlak později než ostatním, se někam vytratil. Kola nám do zavazadlového prostoru přibrali bez objednání. Zuzka vystoupila v Mostě, Míra v Jirkově a Jakub, Radka, Broněk a já jsme uzavřeli akci v Čekárně.

Na závěr můžu jen všem zúčastněným poděkovat, že mi zpestřili těch 210 ujetých kilometrů a vytvořili mi další nezapomenutelnou vzpomínku na dobrou akci s dobrou partou.

Blagodan

Účastníci: Radka Štejnarová, Zuzka Konrádová, Míra Kubík, Olda Zeman, Luboš Třeba, Letoš Dvořáček, Blahouš Kluc st., Blahouš Kluc ml., Jakub Kotula, Broněk Bandas

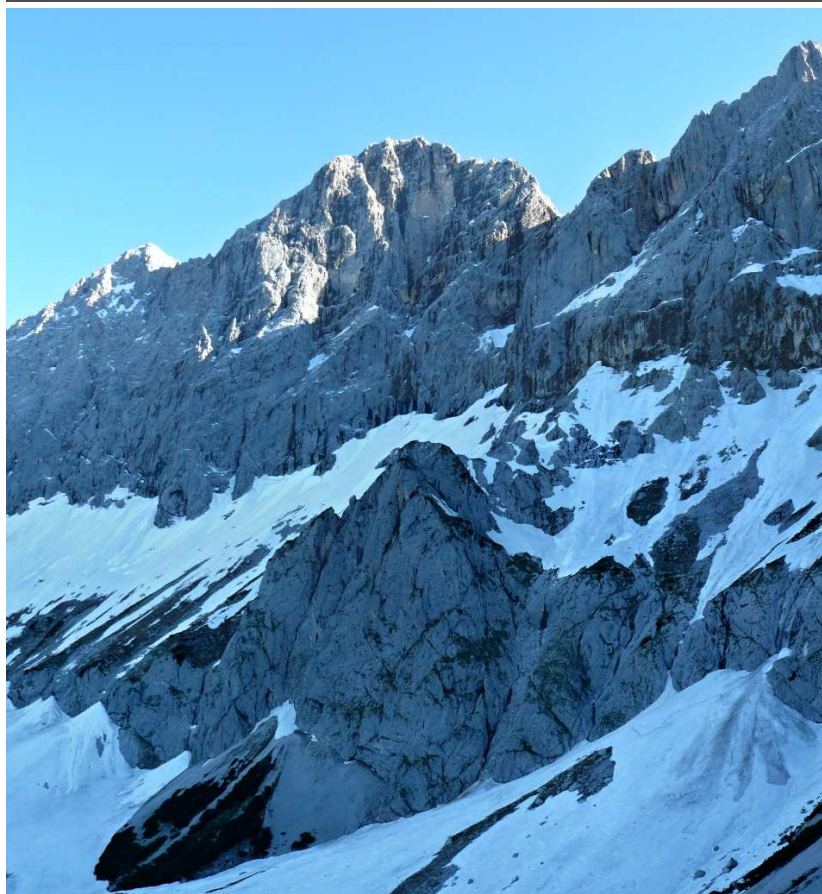

Nazdar trempe, nazdar kamaráde!

(Hoher Dachstein)

16. 6. 2012

Milan "Svinčo" Svinařík

Brácha, mám problém – já nevidím! Tahle věta mi uvízla v paměti jako jedna z nejvýraznějších vzpomínek, na můj již třetí neúspěšný pokus o Pichlovu cestu v jižní stěně Dachsteinu. Tentokrát sněhu bylo tolik, že i ten nejjednodušší alternativní plán B, což byl výstup normálkou, se stal docela dobrodružným podnikem. Když se nyní ve vzpomínkách ohlížím zpět, abych zachytil nějaký ten výraznější moment, vybaví se mi hlavně dlouhá monotónní dřina. Z tohoto převládajícího dojmu však přeci jen vyčnívá několik výjimečných okamžiků, jako třeba panorama Alp, které se před námi otevřelo ihned po té, co jsme přešli hraniční horizont Šumavy. Zasněžené vrcholky se zdály být tak blízké, že jsme nemohli uvěřit tomu, že cesta k cíli potrvá ještě tři hodiny. Ten pás hor na nás působil zvláštním magnetismem. Nemohl jsem od něj odtrhnout oči a soustředit se na řízení. Nicméně ani tohle volání divočiny, ani záludná objížďka ve Schladmingu, nám nezhatila šťastné půlnoční přistání na parkovišti u Türlwand hütte

pod jižní stěnou Dachsteinu. A ačkoliv byla půlnoc, bylo parkoviště dosti plné a rušné. Z každého druhého auta bylo slyšet češtinu. Mnohem méně příjemnější překvapení nám však přichystal sníh, který nočním šerem prosvítal z okolních stěn, žlebů a kuloárů. A tak náš plán „A“ skončil ještě dříve, než stačil začít.

Je ráno, pěkný den, jako nejdenní, a brána k štěstí otevřená... . Tak nějak by tu ranní idylu vykreslil, tedy spíš vyzpíval Robert Křesťan. Civilizace se přes nás převalila do lanovky a do okolních svahů, parkoviště osiřelo a já s bráchou jako poslední v poklidu vyrážíme po normálce směrem k vrcholu. I když zprvu to vypadalo, že nikam ani nevyrazíme, než Přemek konečně přemluvil mačky kladivem, aby pasovaly na jeho pohorky jak se sluší a patří. „Normálka“ je už odspodu pěkně vysněžená a já vím, že nám tentokrát bude setsakramentsky scházet „krumpáček“. Ale zaplať pánbůh, že aspoň ty stoupací železa máme. Bez nich bysme byli v řiti úplně. Pro Přemu to bude křest ohněm, protože s mačkama ještě nikde nebyl. Ale snad to nějak ustojíme. A tak s plnou polní kráčíme pomalu, ale jistě vzhůru vstříc zasněženým srázům. U chaty Südwandhütte dlouze pozorujeme jižní stěnu a přístup k ní. Početná družstva feratistů směřují k jejímu úpatí a jsou vidět jako drobné tečky uprostřed sněhových polí pod úpatím stěny. My však jdeme opačným směrem do kuloáru Schwadrinn, kde se pěšina záhy ztrácí pod rozsáhlým sněhovým polem. Před námi jde asi pět turistů, kteří se rozhodli překonat sněhový kuloár zprava napříč polem, a pak bezpečně po skalní ostruze. My s bráchou volíme přímý výstup sněhem ve spádnicí vrcholu Hünnerkögelu (horní stanice lanovky). Cestu nám z poloviny prošlápali dva horolezci z jižních Čech, Ondra a Honza. Došli jsme je zhruba v polovině kuloáru a po zbytek dne spojili svoje síly. Shodou okolností také chtěli lézt původně Pichla a také táhnou na hrbu plnou polní. Abych se necítil úplně tak bezbranný v tom sněhovém poli, vzal jsem si do ruky dlouhou skalní skobu, coby ledovcový bodec. U kluků to mělo úspěch zejména v okamžiku, když jsem ji dával do kapsy se slovy: „Uklízím cepín.“ A tak od půl-

ky pole postupujeme jako jedno družstvo, byť nenavázaní. Já vpředu, uprostřed Honza s Ondrou a karavanu uzavírá brácha. Sklon není příliš strmý, sníh nese zatím dobře, a tak hýříme humorem a fotíme se tak inten-

zivně, až Ondra upustil futrál od foťáku. Utěšuju ho, že je to oběť hoře, a že každý musí něco obětovat, aby výstup dobře dopadnul. Na to konto jsem si vzápětí prokopnul mačkama kalhoty. Kousek před úpatím stěny respektive začátkem feraty se svah napřímil a sníh už tak dobře nedrží. Jednotlivé vrstvy po sobě jezdí a já s nimi. A tak musím kopat nohama hluboké stupy a rukama se rochnit ve sněhu. Turisté, kteří přišli po ostruzce zprava, užasle zírají, jak jsem kousek popojel s jednou sněhovou deskou a raději to obchází dalším obloukem zprava po skále. Sice měli na rozdíl ode mě cepín, ale zas jim chyběly mačky. Traverzová část feraty je pod vrstvou sněhu, a tak je třeba překonat několik ošemetných traverzů, kterým důvěrně přezdívám „Kokotyho traverz“. Toto rčení se u kluků hned ujalo, neboť expozice v traverzech v kombinaci s vidinou parádní tlamy do údolí namíchala každému dokonalý adrenalinový koktejl. V kolmé části feraty jsem zjistil, že s železy na nohou se po železe blbě leze. A tak chca nechca je musíme sundat, což u šňůrkových maček je vždycky tak trochu voprz. Bez želez to pak jde očividně lépe a rychleji. Na konci feraty po té, co jsme se pře-

houpli přes okraj stěny na ledovec, jsme po čtyřech hodinách relativní samoty stanuli paradoxně uprostřed pulzující civilizace, kterou sem během našeho výstupu importovala lanovka. Tak trochu užasle zíráme na zástupy lyžařů, snowbordáků a pěších výletníků, kmitajících sem a tam po svazích ledovce. Protože ten kilometr převýšení nás docela zmohl, tak po zásluze odpočíváme v suťovisku mezi balvany a o sváču se dělíme s přidrzlými kavkami, kterým přezdívám Lábus alias Rumburak.

Na vrchol zbývá ještě asi tři sta metrů převýšení a dlouhý několikahodinový úsek po ledovci. A tak si další etapu pochodu zpestřujeme výstupem krátkou novou feratou přímo na terasu stanice lanovky. Jde se nám mnohem lépe, protože jsme s bráchou schovali přebytečný matroš v suťovisku pod bivačným balvanem. Kluci

hodlají nechat věci v úschovně na lanovce, a tak jdeme s bráchou napřed, vstříc vrcholovému výšvihu Hoher Dachstein. V poledním žáru se po urolbované dálnici šineme krok sun krok a já jsem tak koženej, že během chůze podřimuju. Mým vrcholným výkonem této etapy bylo, že se mi po úporném snažení podařilo předejít dva seniory. Díky foťáku

však nemám o důvod k přestávkám nouzi, a tak fotím a fotím, a nikdo vlastně neví, že už nemůžu. Kluci nás došli na začátku vrcholového výšvihu. Opět oblíbená šňůrkovaná s mačkami. Pro jistotu si беру na hlavu i škopek, když vidím ty hrozny feratistů visících nahoře na standech. Přěma pro jistotu nemá ani kšiltovku, natož helmu, neboť kromě sedáku nechal vše pod balvanem. Inu, jak praví klasik: „Co nemáš, nepotřebuješ!“ Sněhovým polem vede hluboká brázda, kudy proudí na vrchol a zpět spousta výletníků. Některé z nich též evidentně zaskočila mimořádná sněhová nadílka. Nabízím pomoc sestupující dvojici, kde paní v botkách co chvíli klouže a padá. Chlapík usoudil, že už to nějak dokloužou, a tak stoupáme dál, k čím dál více zřetelnějšímu vrcholovému kříži. První hrozen feratistů jsme chytli na tom nejpitomějším místě a to u odtrhové trhliny. Přěma se při obcházení štrůdlu lidí do ní propadl, ale ani to nezaregistroval. Vzápětí vesele ručkoval po feratě a téměř každého bujaře zdravil svým oblíbeným: „Nazdar trempe, nazdar kamaráde!“ Myslím, že náš lehký útočný styl působí na ostatní, předpisově vybavené výletníky, tak trochu jako antimetodika. Ale co, hlavně že je sranda. Na vršku jsme se vyskytli něco kolem jedné hodiny po poledni a shodou okolností nás tam bylo asi patnáct Čechoslováků, a nikdo další z jiné národnosti. Byl to takový slovanský vrcholový dýchánek. Vzájemně jsme se fotili, svačili a kochali dalekými rozhledy. Kolem vrcholu kroužili větroně, padáky, a vyhlídková letadla. Alpská víkendová idylka, ze které se jen nerad nechávám vytrhnout, ale je třeba zahájit sestup dříve, než se trasa zase ucpe. Navzdory našemu úsilí se stejně ucpala. Různě uhýbáme stoupajícím družstvům, obcházíme po sněhu pomalá sestupující družstva a díky tomu se nám nakonec daří z toho blázince utéct. Zpátky k lanovce je to většinou z kopce, a tak se nám šlape snadněji a rychleji. Dali jsme si s klukama sraz u začátku sestupové feraty. Mezitím jsme s Přemou vyzvedli uschované věci pod balvanem a já nafotil motýlí slet. Nechápu, kde se vzalo na ledovci tolik motýlů. Když kluci přišli, naložili jsme i my na hrb plnou polní a hurá dolů tudy, kudy jsme ráno vylezli. Společně slézáme feratou až k začátku kokotyho traverzu. Párkovo heslo: „Co vylezeš, musíš umět i seskočit“ bych tady věru nerad prakticoval. Sníh je na kaši, a tak se navazujeme a dvě délky traverzu jistíme. Po předskálí podél ocelových lan sestupujeme až k začátku velkého sněhového kuloáru, kterým jsme ráno vytýčili náblížkový direkt. Zatímco filozofujeme o tom, kudy tudy dolů, tak Honza našel na hraně odtrhové trhliny Ondrovo ztracený futrál od foťáku. Těsně před tím si však Ondra prokopnul kalhoty, takže to byla od hory vlastně taková výměna. Futrál za kalhoty. Čtyřsetmetrovým sněhovým kuloárem,

který končí mohutným prahem s vodopádem, jsme nakonec sestupovali každý jinudy. Přéma, nezátížen metodickými poučkami o tvrdosti sněhových desek, to drze seběhnul jako první přímo dolů k začátku pěšiny. Ondra a Honza to vzali také přímo, nicméně již obezřetněji a s „krumpáčky“ v pohotovostní poloze. Já už něco ve sněhových polích nalítal, a tak jsem tobogán s respektem sestoupil dvěma traverzy a po skalní ostruze. Na chatu Südwandhütte jsme nedošli, ale spíš doplandali. Unaveni jsme se rozvalili v odpoledním žáru na terase pod slunečníkem a brácha hned objednal pivo, na který jsem se po čertech těšil. Hodit umakartový čelo by pro nikoho z nás asi nebyl žádný problém. Nicméně ještě nám zbývá posledních dvacet minut na parkovišti, kde máme náš base camp. A tak po dvou pivech zvedáme krovky a pohledem se loučíme s jižní stěnou a v duchu doufáme, že příště to už konečně vyjde.

Na parkovišti jsme se s bráchou převekslovali ke klukům a jali se požírat zásoby a vstřebávat dojmy. Mezitím se postupně vraceli ostatní krajánci, většinou feratisti, kterým sníh rovněž udělal čáru přes rozpočet. Musím konstatovat, že tentokrát byly podmínky ve stěně spravedlivé, že vytrestaly nejen horolezce, ale i feratisty a turisty. Jen lyžaři z tohoto duelu vyšli vítězně. Ondra s Honzou se soumrakem odjeli na nějaký další kopec a my s bráchou jsme osiřeli. Ležíme pod širákem vedle auta a snažíme se po tom zatraceně dlouhém čundru usnout. Když už jsem skoro zabíral, všimnul jsem si svitu čelovky v Kokotyho traverzu. A tak po očku sleduju, jak se světýlko pohybuje a doufám, že se nerozblíká o pomoc, protože jsem tak vytavenej, že bych nedošel ani k lanovce. Nezablikalo a já zvolna upadám do říše snů. Ne však na dlouho. Z dřímoty mě vytrhává Přéma neustálým převalováním a šustěním spacáku. Ptám se, co mu je, a on na to suše: „Brácha, mám problém – já nevidím!“ A tím se dostáváme ke konci respektive na začátek našeho příběhu.

LdS

Sumasumárum:

kdy: 16. 6. 2012
kdo: Svinčo, Přéma, Ondra, Honza
vrchol: Hoher Dachstein, 2997 m.n.m.
trasa: Normálka přes Schwadrinn
obtížnost: částečně ferata A/B, částečně sněhy - většinou do 40°, kousek 50°
převýšení: 1300 m
čas: 7hod nahoru, 5 dolu (včetně přestávek)
poznámka: Co nemáš, nepotřebuješ!

V sobotu 9. 6. 2012 se konal Evropský pohár mládeže ve Francouzském Voironu. Vzhledem k tomu, že se Voiron nachází v lezecky velmi atraktivní oblasti, beru si dva týdny volna ze školy, domlouvám se se Štěpánem a ve čtvrtek 7. 6. odpoledne společně vyrážíme směrem do Francie. Po přespání na dálnici v Německu v pátek před pátou hodinou dojíždíme do Voironu, kde bez GPS chvíli hledáme halu, ale poté ji i s malou rezervou nacházíme a stíháme prezentaci. Přesně, jak jsem očekával, Francouzi zkomolili mé jméno z Jech na Dzech. Poté mi ostatní jakožto nováčkovi na evropáku radí, jak to asi bude vypadat a snaží se mě připravit na to, že na prvním závodě dost možná nezaboduji a spadnu tak u čtvrté expresky. Slova Marie (kouče reprezentace): "Posrat to můžeš, důležitější je se z toho neposrat." mi také moc nepřidávají, ale pobaví mě větou: "Martine, zítra Ti vlastnoručně obleču reprezentační dres, ať z toho také něco mám". Jdeme tedy se Štěpánem raději něco sníst a spát, neboť se ráno začíná poměrně brzy.

9.6.

Ihned po probuzení a snídani balím batoh a jdu se na stěnu protáhnout, rozlézt a zkokrovat kvalifikační cesty. Od pohledu jsou obě cesty celkem schůdné, ale to je jen zdání. První kvalifikační cesta je ve spodní části poměrně kolmá, ale ve dvou třetinách se nachází střechovitý převis, který byl technicky nad mé síly a právě z něj padám. Druhá kvalifikační cesta byla ve spodní části trochu převislejší, od půlky se však leze přes menší stropy. Musím uznat, že tato cesta mi seděla hodně, ale při překonávání posledního převisu jsem zpackal nohy a opět spadl. Po chvíli jsou vyvěšené výsledky a ani mě moc nepřekvapuje, že jsem poslední. Přeci jen evropská elita je výkonnostně někde trochu jinde, ale věřím, že s tréninkem a trpělivostí se mi jednou podaří dostat třeba do 20. místa.

Nečekáme ani na finále a po druhé hodině odjíždíme se Štěpánem do Orpierru, abychom si zde dnes zvykli na oblast. Po dvouhodinové cestě a deseti minutovém nástupu navlékáme sedáky a pouštíme se do prvních cest. Je mi příjemným překvapením, že mi typ lezení náramně sedne a v obtížnostech, na kterých jsem vloni končil se letos s klidem procházím. Jen Štěpán trochu nadává, že se mu zde zdají cesty ještě poctivěji klasifikované, než ve Finále. Ve stejném scénáři probíhá dalších sedm dní s tím, že já lezu dva dny a třetí restuji, Štěpán leze stále. Když se mi v této oblasti daří vylézt dvě první 7b RP a 7c RP, domlouváme se na přesunu do Ceüse. Ještě před přesunem si dávám rest day a jistím Štěpána, který si vytvořil zálibu v rozvěšování pytlů a

věší jeden za druhým, ale nakonec našel svůj styl cest a vylezl celkem asi 200m.

Po příjezdu do Ceüse jsem uchvácen monumentálností stěn, které se tyčí 500 výškových metrů nad parkovištěm. Jdu se ještě podívat, jak vypadá struktura skal. Leze se tu hlavně po dírkách, které ne vždy berou a chce to chvíli na zvyknutí. Jsem jen trochu zvědav, jak potáhnu do toho kopce Štěpána.

Ihned po probuzení jsem celý natěšený na skály, proto se snažím vše co nejvíc popohnat. Štěpán je ze mě na mrtvici, dlouhý výšlap nás naštěstí umlčel oba. První kontakt se skálou je příjemný, Štěpán si však nejspíš den předem něco udělal s ramenem, dá si tedy den odpočinek a bude jen jistit. Po několika vylezených cestách nacházím úžasné 35m 7b+ hned vedle Adamovo nové cesty Jungle bugie 9a+. Nemá žádné klíčové místo, je to konstantní lezení od začátku do konce s 20m diagonálním traverzem nad hranou stropu. Cesta však klade větší odpor, než by se mohlo

zdát, a proto mě pustila až na 4. pokus. Další den se Štěpán cítí s ramenem již dobře, rozhodne se však zkusit za mnou jedno opět konstantní 6b+, zde se mu bohužel daří si rameno oddělat úplně a neleze ani dnes. Další den dáváme oba rest day a vyrážíme na menší trek. Řešíme plán dalšího počínání, neboť Štěpán nezvedne ruku. Vzhledem k tomu, že je ochotný ještě jeden den jistit, ale nechodit hodinu do kopce ke skalám, navrhuji návrat do Orpierru, kam se ještě večer přesouváme. Na další den zde mám asi 10 cest, které by mě měli zcela zmrtvit. Ráno nastupujeme ke stěně, která je jihovýchodní, takže je zde solidní výpek. Po pár hodinách mám vylezeno vše, co jsem chtěl a můžeme jít zpět k autu. Domů se nám však nechce, proto ještě jednou přespíme a přejíždíme do Chamonix za Luckou (Štěpánovo dcerou). Zde si chci vyběhnout na Le Brevent 2525m, což stíhám za dvě hodiny a o den později se jdeme podívat na Merde Glace. Hned po návratu ale balíme věci a přejíždíme do Čech, kde jsme v noci 21. 6.

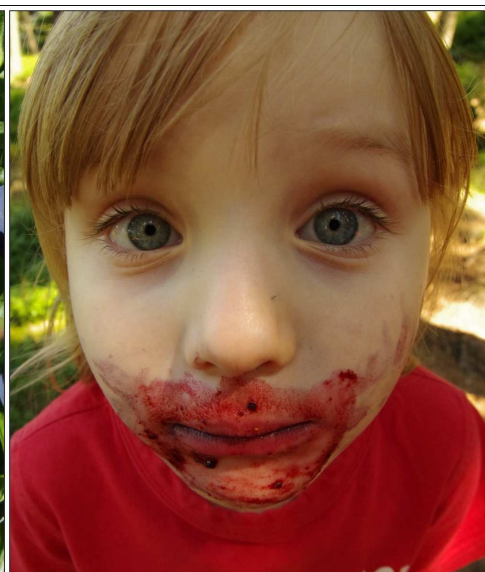
Soustředění mládežnické a seniorské reprezentace se zúčastnil: Martin Jech, Štěpán Havelka

Martin Cliffhanger

Já jsem koťátko...

Autentický záznam— Květa "Květule" Kvěťáková

Přehouplo se pololetí, a tak je čas napsat další článek. Dva za rok, jinak ...! Šéfredaktor na mě zase tlačí. Ale o čem?! Dlouho nebyl rozhovor. Ale s kým?!!! A pak mě napadlo vyzpovídat ty skoro neviditelné, ale dobře slyšitelné Šmouly, co jim k jídlu stačí pár borůvek, a pak lezou a lezou a někdy i na nervy vylezou.

Květuško, Evičko, kdy jsi začala s lezením?

K: říkej mi koťátko ...

E: včera jsme byli na dovolený, tak včera a taky mi říkej koťátko

Co vás na lezení baví?

K: s někým závodit v lezení, ... jsem koťátko

E: abych nepadla z těch stupňů a abych se nezhoupla na tom lanu

Kde nejraději lezete?

E: třeba na Kočičím hradě

K: já jsem koťátko

E: já jsem taky koťátko

K: já nejraději lezu na stěně

Které skály se vám líbí?

E: mě Kočičí hrad

K: mě Pesejn

Co?

K: Pesejn!

Aha, Perštejn.

Jak se vám leze v nových lezečkách?

K: tak strašně nejvíc do planety se mi líbí

Kam byste chtěly vylézt?

K: já v Peštejně a v Rakousku a všude, kde jsem nebyla

E: cebá, někam v Chomutově na skály

Baví vás bouldering?

E: jo, s někým třeba závodím, že dobře lezu a baví mě čekat ve vysoký vejšce

K: (momentálně trucuje)

Jako kdo byste chtěly lézt?

E: jako táta

K: ... jako Zuzanka ze školky

Trénujete?

E: jo, moc hezky, cvičím na houpačce v pokojíku

K: (stále trucuje)

Baví vás i něco jiného, než lezení?

E: mě třeba lézt na borovici u Satanky

K: háce

Co?

K: háce, ...háce, no hrát si, seš hluchá!

Jakou jste vylezly nejtěžší cestu?

E: na Petráči

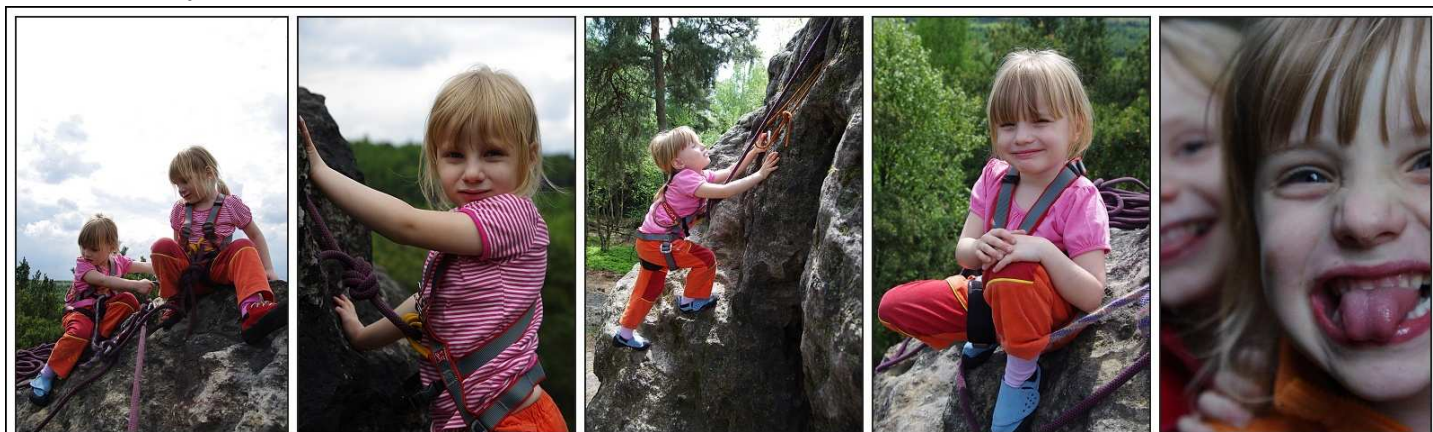
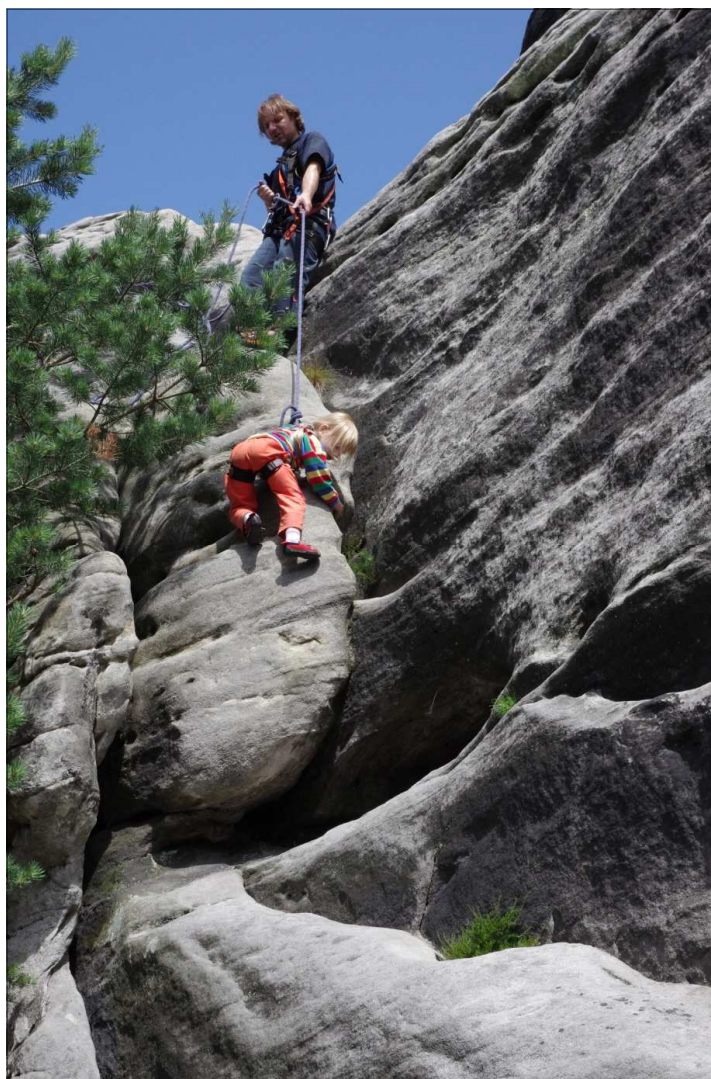
K: já jsem koťátko, ... na Petráči na tom prvním místě, deš a deš a deš, a tam to je

E: myslíš, jak tam byl ten převis a ta hospůdka a Leoš?

K: ne tam, tam jak jsme měly první ty lezečky

Aha, takže Rájec?

K: ne, Peštejn!

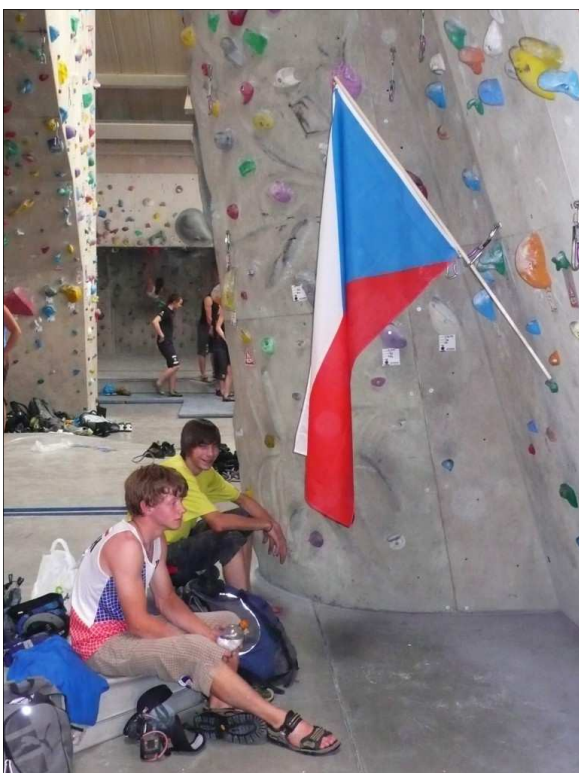
Závod Evropského poháru mládeže v Linzi

30. 6. 2012

Jířa Šťastný

V sobotu 30. 6. 2012 se konal v Linzi v Rakousku třetí závod letošního ročníku Evropského poháru mládeže ve sportovním lezení. Pro Martina to byl již druhý závod, kterého se účastnil, takže již věděl, co ho čeká. Protože prezentace na závod probíhala v pátek, vyrazili jsme již ve středu večer a čtvrtek strávili na Moravě v příjemné společnosti Marcela Vaneka a jeho přátel. V pátek dopoledne jsme pak jen přejeli do Rakouska, v Linzu našli tu správnou halu a ubytovali se v nedalekém kempu. Po příjemné koupeli v nedalekém jezeře odjel večer Martin do haly ještě jednou na prezentaci.

Vlastní závod začal v sobotu dopoledne kvalifikací. V kategorii „Chlapci A“, ve které Martin leze, bylo na startovní listině 48 závodníků. Kvalifikační cesty byly dvě a měly obtížnost zhruba francouzských 8a. V první cestě dolehl Martin k šestému chytu, kde padala spousta dalších lezců, takže získal 15 bodů a obsadil 45. místo. René Daňa dolehl o jeden chyt výše, stejně jako Petr Čermák. V druhé cestě dolehl Martin ke dvanáctému chytu, za který získal 24+ bodů a skončil na 35. místě. Ve stejném místě skončil také René a Petr. Jen pro informaci, Top tentokrát nedal nikdo ani v jedné z kvalifikačních cest a ani ve finálové cestě.

ani v jedné z kvalifikačních cest a ani ve finálové cestě.

V celkovém pořadí po kvalifikaci obsadil Petr Čermák 34. místo, René Daňa byl 37. a Martin Jech skončil na 44. místě, když porazil čtyři závodníky z Dánska, Rakouska, Belgie a Bulharska. Do finále postupovalo prvních deset borců, ze kterých nakonec vyhrál Belgičan Loïc Timmermans, na druhém místě skončil Rakušan Bernhard Röck a na třetím místě se umístil Slovinec Tim Unuk. Belgičan, který v tomto závodě zvítězil, zároveň suverénním způsobem vede ranking v této kategorii.

Na finále už jsme ale nečekali, protože jsme odjeli do Slovinska, kde jsme další týden lezli v Bledu, Bohinji, Mišja peči, ale hlavně Črni kalu.

Jířa

Kdo, koho, s kým, kde a jak?

1. - 4. 7. **Slovinsko – Triglavský NP Bohinj a Černi Kal** – přírodních krás si užívají DeTo – nátoři, Happyny, Jechhanger a Tom Hyksa.
- 1.7. **Kapucín** – na skalním útvaru Trojúhelník ukázal Ludva Kostkatej co v něm je a dělá zde s Párkem novou odvážnou cestu.
- 4.7. **Perštejn** – Ludvik s Pepou zde přelézají nějaké klasiky.
- 5.7. **Wolkenstein** – za hranici zbaběle unikají manželé Svinařici z Jedláku v předtuše lepšího počasí. Párci s Radanou, Haňulí a potěrem to nevzdávají a nakonec na Homolce i užívají boulderů v září slunečních paprsků.
- Osp** – DeTo si vychutnávají kouzlo vícedélek v této profláknuté oblasti.
- 7.7. **Hengspass** – (nej)DeTo pokračují ve vícedélkové euforii, tentokrát v Rakousích.
- 8.7. **Traunstein** – romantici DeTo zakončují romantickou výpravu romantickým vysokým lezením nad ještě romantičtější Traunským jezerem.
- Ostaš** – boulderingu propadnuší Letoš s mistrem Svinaříkem tomuto odvětví na Ostaši se věnují.
- 9.7. **Vlčí kámen** – lahůdky na ingimbitu osahává Párek.
10. - 12.7. Na **Ostaši a Bišíku** (okraj Adršpašsko – Teplických skal) dobývají vrcholy a boulderingu se věnují family Letoš, family Svinča a family Chába.
- 11.7. **Bořeň** – Ludva s Lubošem dávají např. Cestu starých milců a další lahůdky. Odpoledne již nezmar Ludvik operuje s Veronikou v Orasíně na poměrně kvalitních kvacích jako Cesta kulatých spárek a Kout bahňáků. Spadl zde ohromný buk.
- Kapucín – Josefinin hřeben**. Párek zde soluje nějaký krušnohorský kvaky a kreslí mapky.
- 14.7. **Bad Schandau** - mimozemšťan se účastní boulderových závodů v Bad Schandau. Svou schopnost levitace bude muset ještě trochu zlepšit, neboť o jeden vylezený boulder mu uniká finále nad bazénem a končí 12.
- 15.7. Leonardo s Květulíkovou kompletují **Mezihořskou platňu**. Ve stejný den Párci, Haňule a DeTo nátoři operují v oblasti **Malé Vody**.
- Labák** - Pavel, Aleš a Cliffhanger si stěžují na ženské na Sicilské stěně v Labáku. Cliffhangár s Alešem lezou Bez-zubého yuchena Xa a oběma se daří na PP (i když Alešovi až o 5 dní později). Pavel čeká v Nebezpečném stoupání na tření, to ale nepřichází, tak to balí a jede domů.
- 18.- 27.7. **Dolomity - Sella** – Honza Unger s dámským doprovodem (Týna a Aneta) se nenechávají zblbnout šamanskými předpověďmi ropuchářů a na rozdíl od zbytku výpravy vyráží v plánovaném termínu a užívají si sluníčka.
- 19.7. **Bořeň** – Letoš s Ludvikem. Cesty jako Bílý jezdec a Rumun a Bakalář.
- 21.7. **Popelář** – Svinčo s Květulíkovou půlkompletují Popeláře za dozoru Evíka a Tunky. Párci, Radana i Letoš pro vytrvalý déšť zbaběle vzdali. (Alternativní plán pro deštivé počasí = podvečerní klubové session v Baumarktu => Šimkovic klan, Svinčův klan a osiřelý Broněk).
- 22.7. **Mlýnský vrch** – popolezení po balvanech, krafaní a opékání špekáčků a vuřtů se účastní početná skupina 30 ks popolezáčů (Jířa!!, Radůza, Letopard, Blahoslav, Květoslava, Hanka von Amerika, Kozel a spousta příslušné havěti.
- 23.7. **Evropský pohár** – Jechhanger v rámci tréninku relaxuje ve špitále na kapačkách a stává se alespoň reprezentantem ve hře Člověče, nezlob se.
- 27.7. **Bořeň** - Ludva Kostkatej s Petrem Brandlem se opět pinoží na Bořeni. Odpoledne Ludvaj Nezničitelný odjíždí do Tisé, kde se na druhém doráží na nějakých sedmách a osmách.
- Šemnice** – Radana s Haňulí od protinožců se potí ve slunci na Šemnických skalách.
- 28.7. **Goethovy skalky** – na sběr borůvek, hub, boulderů a cest se vydávají Leona(rdo) da Svinchi a Přemo da Svinchi.
- Kryštof** – Ludva s Letošem zde tvoří, ale baterky došly (u vrkačky) a tak zůstaly projekty nedotvořené.
- 29.7. **Nosáč u Orasína** – svou nejoblíbenější oblast nezapomíná navštěvovat Ludva. Operuje zde s Mírou a dávají 4 cesty.
- Jezeří** – ve skalách nad Jezeřím dává Párek dohromady nějaké nesrovnalosti ohledně map a zakládá VK na Hlavní věži.
- 30.7. **Kalek** – Ludvaj Nezničitelný, Ivan Bubla a Petr Brandl dávají jeden prvovýstup a čtyři další cesty.
- Jánský vrch** – Párek s Párkovou okupují „lahůdky“ na Jalovcových věžích.
- 31.7. **Bořeň** – stejné složení jako v Kalku předešlý den.